

Juni 2019

Kjære familie og venner

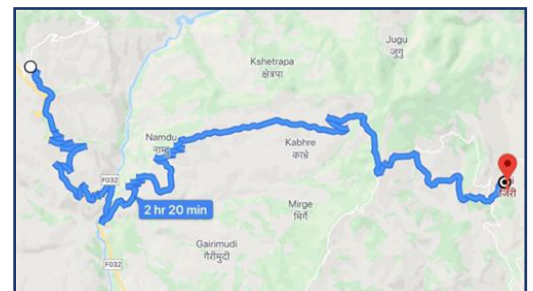
Jeg håper det er greit at jeg skriver om en tur vi hadde i april. Noen av dere har sikkert sett bildene på Facebook, men her er litt mer om hva som skjedde på den turen.

Barna våre hadde to uker påskeferie og jeg følte virkelig at vi hadde behov for å komme oss bort som familie. Jeg foreslo for Sudip at vi kanskje skulle ta en tur til Malaysia, siden billettene var like billige som en restplass til Syden. Alt stresset med veien på Mahima Barnehjem hadde virkelig begynt å legge press på vår familie og vi trengte en pause.

Sudip har lenge snakket om at han ønsket å ta barna med seg til fødestedet hans, så dette virket som det rette tidspunktet, men jeg hadde mine tvil om at turen skulle bli så avslappende som jeg hadde sett for meg. I ett land uten Tusenfryd, Kongeparken eller strender, så var vel en tur til landsbyen en spennende mulighet.

På torsdags morgen forlot vi vår komfort i Katmandu og eventyret begynte. Den første dagen kjørte vi 130km og det tok oss fra 11 om morgenen til 19 på kvelden på grunn av veiene her. Den første dagen følte vi at veien var ganske dårlig, siden de holdt på å jobbe med veien og det var for det meste jord og singel, men dette var bare begynnelsen!

Dag 2, kjørte vi fra Charikot til Jiri. Dette er ikke egentlig en lang tur, men det tok det oss en halv dags kjøring. Veien svinger opp og ned fjellene, fra nesten 2600m (altså høyere en Galhøypiggen) til 850m og ris åkere. (Jeg har lagt ved ett veikart så du kan se hva jeg mener) Denne veien var bygget av Sveits for mer enn 20 år siden og den har ikke blitt vedlikeholdt siden. Dette var lenge hovedveien for de som skulle reise for å se Mt. Everest. Når du endelig ankommer Jiri (1905 moh) så er hele turen verdt det. En nydelig liten landsby, som sitter mellom enorme fjell som pleide å være siste stoppet før turister gikk opp i fjellene.

En av de beste bruene, men hadde bare plass til en bil om gangen

Oppe på fjellet

Veien fra Jiri til Mt. Everest

Jiri, where Sudip and his family moved after his siblings died

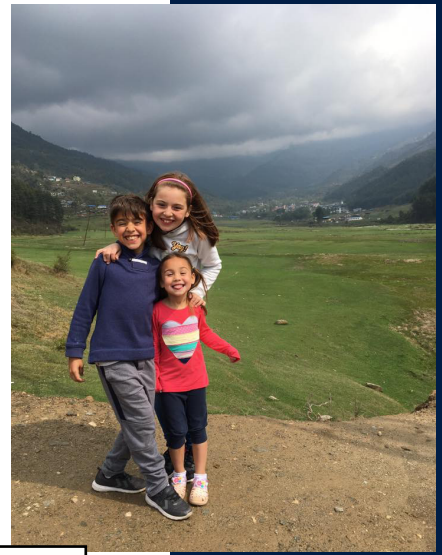

Butikker I Jiri

Vi skulle videre til Gupteshwor og hadde blitt fortalt at man kunne kjøre helt frem, så dagen etter satte vi oss i bilen igjen og kjørte ut i det ukjente. På Google map, var der ingen vei, men vi tok sjansen. Veien ble bare smalere og smalere. På den ene siden var fjelltoppen og på den andre, ett uendelig stup, Det begynte å regne og på toppen møtte vi skyene igjen, men etter flere timer med "fjellklatring", kom vi endelig til ett stoppested. Hadde vi visst, det vi vet i dag, hadde vi nok stoppet der og tatt beina fatt, men landsby beboerne sa at veien var helt fin videre innover.

Men det tok ikke lang tid før veien ble verre og store deler av veien hadde sklidd ut fordi fjellet var laget av jord og småsteiner. Vi visste aldri om vekten av bilen kom til å gjøre slik at hele veien gikk i oppløsning. Barna og jeg endte opp med å gå ett stykke fordi Sudip mente at dersom bilen skled ut, så var barna og jeg trygge.

Barna med bilde av Jiri i bakgrunnen

Noen menn som hjalp og Sudip sin nevø

Deler av landsby veien

Til slutt nådde vi frem til Sudip sin nevø sitt hus og overnattet der. De bor i ett enkelt stein hus, lager mat på bål og lever av landet. Huset er ganske likt bygget som det du finner på jernalder gården i Norge. De aller fleste i Nepal bor i slike landsby hus. Siden Sudip forlot stedet for nesten 40 år siden, har de nå fått elektrisitet, mobil telefoner og verdens farligste vei. (Etter vi hadde kommet frem, fikk vi vite at bare ett par traktorer hadde noen gang kjørt på denne veien siden den åpnet for 3 år siden. Da vi snakket med traktor eieren, sa han at ingen traktorer heller kjørte der lenger fordi veien var så farlig.)

Neste dag, etter en natt full av drømmer om at vi falt ut i døden, så var vi på vei igjen. Vi måtte fortsette på veien vi hadde startet. Vi satt fast mellom to fjell og der var ingen sted å snu. Det tok oss 4 timer, 8 landsby menn som gravde ut steiner og en traktor som drog oss opp det siste stykket for å komme oss de 2 km ut til "sivilisasjon". Deretter tok det oss 2 timer til før vi var tilbake til Jiri og fant et vertshus hvor vi sov den natten.

Sudip og hans familie forlot Gupteshwor etter at to av søsknene hans døde. Moren prøvde å bære lillebroren hans de 3 dagene det tar for å komme seg til sykehus, men han døde i armene hennes på veien. De flyttet deretter til Jiri og senere til Katmandu.

Landsby livet; morgenstell og te ved bålet

Fyller bensin i Jiri

Dagen etter kjørte vi til Dhulikhel hvor vi ble ett par netter for å sove ut etter eventyret. Vi fikk også besøkt litt familie i landsbyen der. Barna bar rundt på geiter og lekte med hunden før vi reiste hjem til Katmandu.

Veien som svinger seg mellom fjellene

Når Sudip forteller historier om hvordan han hadde det da han var ung, så husker han landsby livet som godt. Han snakker alltid om en sau som fulgte han rundt og hvordan de sjelden spiste kjøtt eller sukker. Den første skolen han gikk på var en times fjelltur hver vei. Bygget var enkelt med jordgulv. Sudip bar med seg en stein og litt kritt som han brukte til tavle. Den nærmeste "butikken" lå en dagstur unna, og alt de kjøpte måtte bæres hjem.

Knall kjekt med geite killinger!

Sudip sin storesøster og huset deres.

Endelig på en bedre vei!

Som de fleste av dere vet, så ble Sudip sendt til sør Nepal for å få utdannelse der, siden han var den eldste sønnen. Søstrene hans fikk aldri gått på skole. Når Sudip kom tilbake, etter at han ble en kristen, måtte han forlate hjemmet sitt. Han dro tilbake til sør Nepal og spurte han pastoren sin, som drev skolen, om han kunne bo på barnehjemmet hans. Der bodde Sudip i mange år.

Nå finnes det en liten menighet i Gupteswhor. Folkene der går gjerne i over en time for å komme dit, men dersom ingen var villig til å dra til disse fjerntliggende landsbyene, ville disse menneskene aldri få mulighet til å tro på Jesus. Se på den utrolige virkningen Sudip har hatt på sin familie og Nepal. Hans pastor var den første kristne i Nepal og han var villig til å reise ut.

Gupteshwor, hvor Sudip ble født

